

Nathalie Lind (V):

Det var et par bemærkninger til ministeren i spørgsmålet angående decentralisering. Jeg synes, ministeren afviste mig lidt for bastant. Jeg har selv overvejet meget, om det ikke var muligt at indføre nogle amtslige kunstfonde eller kulturfonde, men det var ikke det, jeg førte frem i dag. Jeg spurgte, om man ikke under en eller anden form kunne give amterne og deres kulturudvalg større indflydelse på valget, på sammensætningen af Statens Kunstfonds repræsentantskab. Jeg nævnede, om det ikke var muligt, hvis det var et spørgsmål om hædersgaver f. eks., man skulle uddele, at give en indstillingsret. Jeg nævnede også, at det ikke var færdige forslag, men tanker, jeg prøvede at føre frem, og derfor er jeg lidt skuffet over, at ministeren ligesom fejede det hele af bordet.

Der var jo heller ingen forståelse for det tidligere forslag om virkelig at give kommunerne myndighed til selv at bestemme disse udsmykningsopgaver på ikke-statslige bygninger. Ministeren ville ikke gå længere, end vi var gået i 1974, og det finder jeg egentlig beklageligt. Jeg troede sådan set, at tanken med en redegørelse her i dag var, at vi ikke låste os så forfærdelig fast, loven skal jo ikke revideres nu, men at de tanker, der fremføres, kunne overvejes, og så kunne vi senere, når vi så lovforslaget, få lejlighed til at tage endelig stilling til dem. Det var vel egentlig det, der lå i luften, og derfor er jeg ked af, at ministeren svarede så kontant, for i første omgang sagde jeg også, at jeg håbede, ministeren ikke ville svare, men at det kunne give anledning til, at man vurderede det nærmere.

Så var fru Birte Weiss inde på spørgsmålet om en ankeinstans. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg mente, det burde overvejes, om der ikke som en vis minoritetsbeskyttelse var mulighed for en ventil her, fordi vi mener, det er væsentligt, at der i visse tilfælde, hvis der f. eks. ikke var enighed, var et andet organ, der prøvede sagen.

Jeg vil endelig sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at også jeg takker for den fortrinlige tale, der blev holdt her, men jeg tror nok, jeg blev taget lidt for meget til indtægt for det synspunkt, at jeg udelukkende lagde vægt på det, man kunne kalde målforskningen. Jeg sagde udtrykkelig, at vi ønskede at støtte kunsten, men i den måde, man tilrettelagde denne støtte, var det vores hovedsynspunkt, at den burde kanaliseres over til at give støtte til det kunst-

neriske værk. Jeg mener ikke, det er uforeneligt med hr. Bernhard Baunsgaards synspunkter, som jeg også deler. For mig var det ikke alene kulturformidlingssynspunkterne, jeg ville fremføre. Jeg vil gerne have rettet dette.

Melchior (CD):

Flere ordførere, herunder hr. Chr. Christensen, var inde på, at kunstnere ikke skal behandles anderledes end andre. Det fremgik af mit første indlæg, at det er jeg uenig i, og jeg vil gerne gentage, at kunstnere er anderledes, kunstnere er særlige mennesker. Jeg talte om særlinge og originaler, og jeg vil godt sige, at i modsætning til alle os mange dusinmennesker, er det rart, at samfundet har og har råd til at have den slags mennesker, fordi vi har brug for at have dem. Jeg var ikke bange for, hvis jeg måtte råbe på talerstolen, at råbe hurra for de unormale, for særlingene og for originalerne. At være normal er jo en lille smule i familie med at være middelmådig, og der er ærligt talt ikke noget ideal i at være normal, men der er et ideal i at være noget særligt og stille sin særart til rådighed for samfundet. Da kunstnerne er af denne art, har de også krav på en særbehandling. Den, der vil tvinge kunstnerne ind i rammer, der gælder for os almindelige mennesker, indsnævrer dermed begrebet kunstner og kunst.

På samme linje ligger diskussionen, der har været ført om kunstværket kontra kunstneren. Det er, ligesom man analogiserer fra varer og sælger, altså man betaler for et pund smør, man betaler for en bakke jordbær, man vil ikke betale den handlende, man vil betale for en vare, man vil betale for en serviceydelse, men man vil ikke betale personen. Igen er sammenligningen forkert, fordi der er tale om noget helt andet. Der er tale om noget kunst, der adskiller sig fra alle disse andre former for adfærd. Det er en mangel på forståelse af, hvad kunst er, og en indsnævring af begrebet kunst at sige, at man ikke er villig til at stille kunstneren frit på en helt anden måde, end man ville være villig til at stille en maskinarbejder eller en læge eller en advokat eller en anden, der skal have penge for sit arbejde, frit. Kunsten, sagde hr. H. C. Hansen, skal trives i frihed. Nu er frihed jo ikke sådan et entydigt begreb; også under enevælden blev der ved hjælp af enevældige konger, der optrådte som mæcener, skabt betydelig kunst, som vi nødig ville være foruden, så så enkelt er det altså ikke. Men til friheden for en kunst-